

λάδος ἀγωνισθέντας ἐν Κρήτῃ ἐθελοντάς, μεθ' ὧν εὐρέθην ἐδῶ
εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις, καὶ ὡς ἐκπροσωπῶν τὴν Ἑλλάδα,
καθὸ διατελῶν ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἔθνους ἐν τῷ βουλευτηρίῳ,
καταθέτω τὸν ἐκ δάφνης στέφανον τοῦτον, εἰς τὴν πλᾶκα, ἥτις
πρὸ μικροῦ ἐκάλυψε τὸ σεπτὸν λείψανον τοῦ τετιμημένου γη-
ραίου λευίτου, τοῦ ἀκαταβλήτου ἀθλητοῦ τῶν κρητικῶν ἀγώ-
νων, τοῦ ἐθνομάρτυρος Παρθενίου Περιδου, οὗτινος ἡ δόξα θά
ἦνε ἀγήρως καὶ αἰωνία ἡ μνήμη.»

ΚΩΝ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
βουλευτὴς Ἀνδρου

— 88 —

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΩΔΕΚΑ ΘΡΗΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΦΤΑ ΧΟΡΩΝ»

I

ΘΡΗΝΩ γιὰ τὰ ματάκια σου ποῦ ἐχάσανε τὸ φῶς
Καὶ ποῦ τὰ τρώει τὸ χῶμα,
Ποῦ εἶνε γιὰ μὲ ὁ ἀμίλητος, μεγάλος σπαραγμός,
Ποῦ εἶνε ὁ καημὸς ἀκόμα.

Θρηνῶ γιὰ τὰ χεράκια σου ποῦ εἶνε σφιχτιὰ δεμένα,
Ποῦ δὲ θὰ ἀνοίξουν ποιά
Νὰ μὲ ἀγκαλιάσουν στοργικὰ σὰν ἱρθῶ ἀπὸ τὰ ξένα,
Μανοῦλα μου γλυκειά !...

Θρηνῶ τὰ χεῖλη ποῦ ἄνοιξαν, καὶ δὲ θ' ἀνοίξουν ἄλλο,
Νὰ εἰποῦν : — ὦρα καλή !
Στὸ μάγουλό μου τὸ χλωμὸ νὰ δώσουν τὸ μεγάλο
Καὶ τὸ στερνὸ φιλί.

Θρηνῶ γιὰ τὴν καρδούλα σου ποῦ ἱερράγισε κι' ἐστάθη
Κι' εἶνε ἄδικο πολὺ —
Γιὰ τὸ χαμὸ ποῦ ἀνοίξανε τῆς μαύρης γῆς τὰ βάρη
Κι' ὁ σίχος δὲν τὸν κλεῖ !...

Θρηνῶ γιὰ Σὲ ποῦ ἀτέλειωτη μιὰ θάλασσα περνᾷς.
Κι' εἶσαι ἡ ταξιδεμένη,
Θρηνῶ γιὰ Σένα ποῦ ἔφυγες καὶ δὲν ξαναγυρνᾷς,
Μανοῦλα ἀγαπημένη !...

ΘΡΑΣ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ